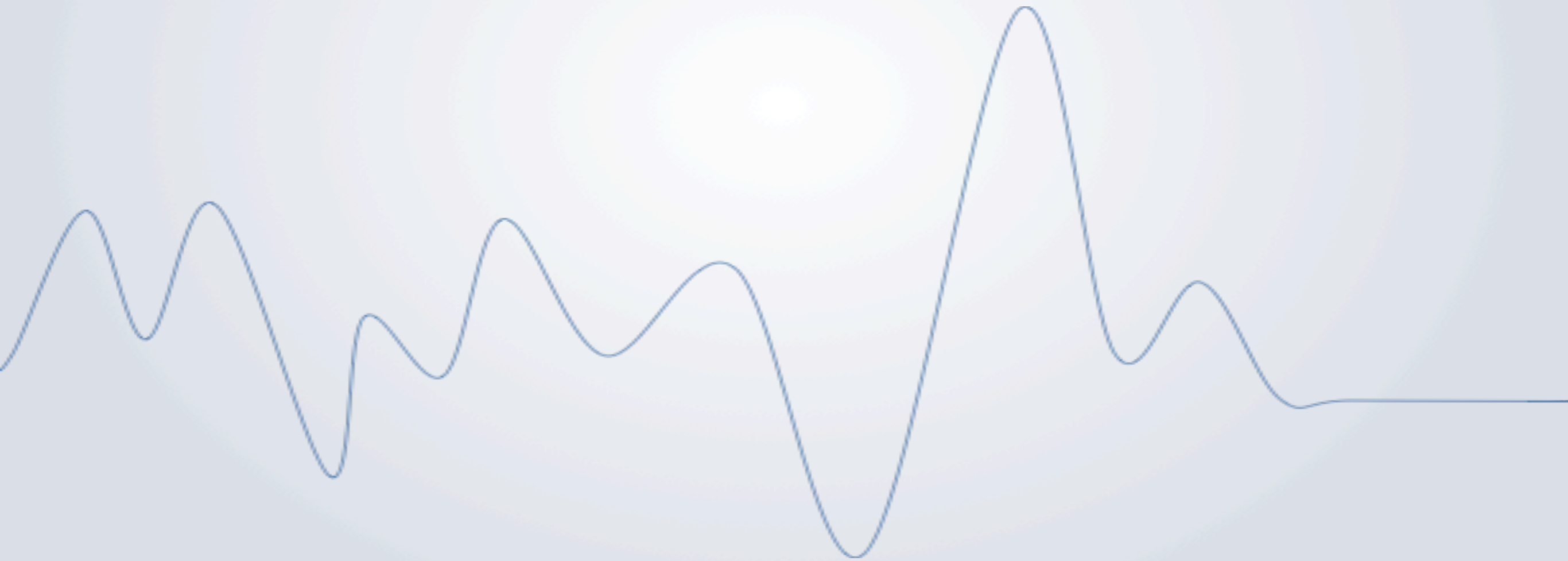


Στιγμές διαύγειας

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ



Τίτλος:
Στιγμές διαύγειας

Συγγραφέας:
Ευαγγελία Σωκράτους

Επιμέλεια - Διόρθωση Κειμένου:
Λύο Καλοβυρνάς

Σύνθεση Εξωφύλλου & Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση:
Η συντακτική ομάδα της Veramand Artivity

Φωτογραφίες : Ευαγγελία Σωκράτους
Videos : Veramand Studio

© Εκδόσεις VERAMAND ARTIVITY
Εκδοτικό Τμήμα της Veramand Limited
Αριθμός Εγγραφής Εταιρείας: HE 262548
Τ.Θ. 56528, Τ.Κ. 3308, Λεμεσός
Τηλ. 00357 95 100 625
Κύπρος

Πρώτη Έκδοση: Απρίλιος 2017
ISBN: 978-9963-279-06-7



VERAMAND ARTIVITY

www.veramand.com

© 2017 - All Rights Reserved

Φορούσε ένα γκρίζο κακόγουστο κουστούμι που δεν τον κολάκευε καθόλου. Η γραβάτα στον λαιμό του φαινόταν σαν θηλιά και τα παπούτσια του, ένα νούμερο μεγαλύτερα –ποτέ δεν κατάφερε να αγοράσει το σωστό– τον έκαναν να περπατά σαν κατουρημένος. Μου ήταν πάντα, μια ζωή, ξένος. Ποτέ δεν μπόρεσα να τον καταλάβω, όσες φορές και να κοιταχτήκαμε στον καθρέφτη. Αυτή η διαδικασία ήταν δύσκολη. Το να κοιτάξεις τον εαυτό σου στα μάτια είναι δύσκολο.

Αλλά πάνε αυτά το γκρίζο έσβησε...

Το ροζ αέρινο φόρεμα που φορούσε διέγραφε τη λεπτή της σιλουέτα και άφηνε να φανούν τα ατέλειωτα της πόδια. Οι γόβες έδιναν στο σώμα της έναν αέρα αυτοπεποίθησης και τα ξανθά της μαλλιά λικνίζονταν στον ρυθμό του περπατήματος της. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω της. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την πρώτη φορά που τα βλέμματά μας συναντήθηκαν στον καθρέφτη.

Εκείνη τη νύχτα με είχε αφήσει να την περιποιηθώ. Έβαλα πούδρα στο όμορφο πρόσωπό της, μάσκα και κόκκινο κραγιόν στα βελούδινα της χείλη. Από εκείνη τη στιγμή μου έγινε εαυτός.

Δεν χωρούσα πλέον στο σώμα μου. Μάλλον αυτό δεν με χωρούσε άλλο. Γι' αυτό το άλλαξα. Το μόνο που μου αντιστεκόταν και μάλιστα με πείσμα ήταν αυτό το μήλο, που δεν ήταν καν δικό μου – ήταν του Αδάμ. Ήρθε και σφηνώθηκε μέσα στον λαιμό μου. Είχε, όμως, πάρει πολύ θάρρος και μια εξέχουσα θέση, που δεν του άρμοζε. Πραγματικά είχε ξεφύγει. Δεν άφηνε τίποτα να πάει κάτω.

Δεν μπορούσα ν' αναπνεύσω, να καταπιώ, να μιλήσω, να φωνάξω. Δεν με άφηνε να είμαι εγώ. Χοροπηδούσε ανεξέλεγκτα πάνω κάτω, πάνω κάτω, πάνω κάτω, χωρίς σταματημό. Δεν μπορούσε ν' αποδεχτεί την ήττα του. Να γίνει λίγο πιο διακριτικό.

Όσο το αγνοούσα, τόσο αυτό κολλούσε μαζί μου. Όσο περισσότερη πούδρα του έβαζα, για να το εξαφανίσω, τόσο αυτό μεγάλωνε. Μέχρι που αποφάσισα να μην του πάω πια κόντρα. Ήταν πολύ δύσκολη απόφαση, αλλά ήταν μονόδρομος.

Από τη μέρα, όμως, που το τύλιξα σε μεταξένιο σάλι όλα άλλαξαν. Αυτό χάθηκε μέσα του κι εγώ ένιωθα πιο όμορφη από ποτέ.

Έβαλε το ταγιέρ της, μακιγιαρίστηκε ελαφρά, μάζεψε όση αυτοπεποίθηση της είχε μείνει και πήγε στη συνάντηση. Όλα πήγαν καλά και η θέση ήταν δική της. Υπεύθυνη ερμαριών. Μισθός ικανοποιητικός, κοινωνικές ασφαλίσσεις, ταμείο πρόνοιας, εισφορές, αποκοπές. Κανονικό οχτάωρο.

Πριν φύγει από το γραφείο, της έδωσαν ένα εγχειρίδιο και της είπαν να το μελετήσει προσεχτικά. Εκεί θα έβρισκε συμβουλές που θα τη βοηθούσαν ν' αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της δουλειάς. Ήταν σύντομο αλλά περιεκτικό.

Κρεμιέσαι στην πόρτα ενός ερμαριού. Περιμένεις τον ιδιοκτήτη του. Σου αφήνει τον χαρτοφύλακα στα χέρια και το σακάκι στο κεφάλι. Για να πετύχει αυτό, πρέπει τα χέρια να βρίσκονται σε γωνία 90 μοιρών και το κεφάλι σε όρθια στάση.

Για να περάσει το οχτάωρο:

Γυμναστείτε. Ανασηκώστε τα κρεμασμένα σας πόδια και φέρτε τα στο ύψος του χαρτοφύλακα. Επαναλάβετε αμέτρητες φορές. Σε ένα μήνα δεν θα πιστεύετε στα μάτια σας. Οι κοιλιακοί σας θα μοιάζουν με γυμναστή.

Φανταστείτε. Ό,τι μέχρι τώρα δεν τολμήσατε ποτέ. Κλείστε τα μάτια, πάρτε μιαν ανάσα –όχι πολύ βαθιά, θα πέσει το σακάκι– και φύγετε. Πηγαίνετε όπου θέλετε, χρόνο έχετε υπερβολικά πολύ.

Μετρήστε. Έχετε υπολογίσει ποτέ τα δευτερόλεπτα ενός οχτάωρου; Δεν είναι ποτέ τα ίδια. Μόλις κλείσει η πόρτα του ντουλαπιού ξεκινήστε να μετράτε. Πάντα όμως να ξέρετε, ξεκινάμε από το μηδέν.

Χαλαρώστε. Ξέρετε τι ένταση προκαλεί το σκοτάδι. Έτσι όπως θα κρέμεστε, αφήστε για λίγο τον χαρτοφύλακα –μην το πείτε όμως ποτέ και σε κανέναν– και χαλαρώστε όλα τα μέρη του σώματός σας. Νιώστε κάθε άκρη του κορμιού σας και διώξτε κάθε σκοτάδι του μυαλού σας.

*Το μόνο που δεν θα σας πρότεινα είναι να σκεφτείτε το μέλλον και να κάνετε σχέδια. Δεν το σηκώνει αυτό το ερμάρι. Δεν το ανέχεται και δεν το αντέχει. Θα έχετε πάρει πόδι, και μάλιστα χωρίς πληρωμή, πριν καν τελειώσετε τη σκέψη σας.

Ποιος να της το έλεγε ότι θα εντυπωσιαζόταν από αυτό που είχε μόλις δει στο YouTube. Ένας ήρωας με προσχεδιασμένη και δομημένη ζωή. Έντεκα σημεία όλα κι όλα. Στοιχημένα. Αριθμημένα.

Όλοι της οι ήρωες μέχρι τότε έφτιαχναν μόνοι τους τη μοίρα τους. Έπαιρναν αποφάσεις και αντιδρούσαν αναλόγως χαρακτήρα. Αυτός θα ήταν δικός της. Μόνο δικός της. Θα ακολουθούσε μόνο τις οδηγίες της. Αυτή θα είχε τον έλεγχο. Ήταν σίγουρη ότι αυτή τη φορά θα έφτιαχνε έναν πραγματικό ήρωα. Είχε πολλά σχέδια γι' αυτόν.

Εκείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε καθόλου. Δεν έγραψε λέξη. Δεν μπορούσε να ακολουθήσει αυτή τη δομή. Το στυλό της κόλλησε. Είδε και ξαναείδε άπειρες φορές το βίντεο, μέχρι που αποκοιμήθηκε μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή. Εκείνο το πρωί τον ονειρεύτηκε. Σαν να ήταν ο άντρας της ζωής της. Σαν να ήταν ο μεγαλύτερός της φόβος.

Ξύπνησε. Άρχισε να γράφει. Ούτε σχεδιάγραμμα ούτε σημειώσεις ούτε σκίτσα. Έγραφε χωρίς να σβήνει. Όταν διάβασε το κείμενο, συνειδητοποίησε πως ούτε και αυτός δεν ήταν πρόθυμος να υπακούσει στα γούστα της. Δεν τα έβαλε όμως κάτω. Μπορεί με το στυλό αυτός να μην υπάκουε, με το πληκτρολόγιο όμως ίσως και να κατάφερνε κάτι. Ο ήχος των πλήκτρων την τρέλαινε, όμως αυτή συνέχισε τον πόλεμο. Μαχόταν μέχρι την τελευταία στιγμή.

Μάταια.

Αυτός δεν ήθελε να γίνει ήρωας.

Αυτή δεν ξαναμπήκε στο YouTube.



156

Κορνάρει. Φεύγω. Μπαίνω στο ταξί. Φοράει κοστούμι. Γελά. Ξέρω γιατί. Τον πληρώνω. Είναι εκεί. Στη γέφυρα. Περιμένει. Το τσεκούρι στην τσάντα μου περιμένει. Του φωνάζω. Δεν γυρνά. Έφτασα. Δεν απαντά. Το μωρό κλαίει. Τα δάκρυά του στάζουν στο ποτάμι. Βγάζω το τσεκούρι. Με μια κίνηση κόβω τα άκρα. Τα δικά μου άκρα. Η σημαία κυματίζει στην κορυφή της γέφυρας. Ανίκανος πια, βουτώ στο ποτάμι. Αυτός φεύγει. Φτάνω στον πάτο και ανακαλύπτω ότι η αδελφή του Μεγάλου Αλεξάνδρου ζει, αυτός όχι, αλλά εκείνη ναι. Με βοηθά να ανέβω στην επιφάνεια. Ο ταξιτζής είναι ακόμα εκεί και περιμένει. Δεν του το είχα ζητήσει. Φοράει ακόμα κοστούμι. Στον δρόμο σταματά κάτω από ένα δέντρο. Θύμωσα. Μια πανέμορφη Εύα σύρθηκε από το δέντρο για να προσφέρει τις υπηρεσίες της. Μέσα σε δευτερόλεπτα η αμαρτία είχε γίνει. Χωρίς να ανταλλάξουν ούτε ένα άγγιγμα. Αυτός την πλήρωσε αδρά και έφυγε. Δεν ήξερα ότι είχαν ανέβει τόσο οι τιμές για ένα ζευγάρι στήθη.

125

Άνοιξε συρτάρια, ερμάρια, τσάντες, μπαούλα, έψαξε παντού – κάτω από έπιπλα, κρεβάτια, χαλιά. Πουθενά, δεν το έβρισκε πουθενά. Έκανε ένα βήμα πίσω, άφησε όλο της το βάρος πάνω στη μοναδική καρέκλα του δωματίου και πήρε μια μεγάλη μπουκιά αέρα. Δεν γίνεται, δεν μπορεί να το έφαγε και αυτό. Κάπου θα το έβαλε. Στο κουτί, δίπλα από το γεμάτο ψυγείο. Ήταν σκουριασμένο, είχε χάσει τη λάμψη του, όχι όμως και την ταυτότητά του. Ήταν ακόμα εκείνο το μεγάλο και κοφτερό ψαλίδι που είχε αγοράσει χρόνια πριν. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Ήθελε να είναι μάρτυρας στη σκηνή. Άνοιξε το ψαλίδι, έκλεισε το στόμα, duck face. Άρχισε να πιέζει με δύναμη. Ήθελε να απαλλαχτεί από αυτό το αχόρταγο όργανο. Το μόνο που την κρατούσε – να μη λερώσει τη μουσταρδί καλή της μπλούζα.

112

Ο πόνος μετράει αντίστροφα

Ποιος σ' τα λέει αυτά;

Ο πόνος ποτέ δεν μετράει αντίστροφα

ποτέ δεν χαρίζεται και ποτέ δεν σωπαίνει.

Μετράει μόνο σε ένταση.

Μουρμουρίζει χωρίς σταματημό

τόσο που σου τρυπά τον εγκέφαλο

τόσο που σου ανακατεύει το στομάχι.

Εχθρός του – το μηδέν

αυτό το τίποτα που κρύβεται δισεκατομμύρια έτη φωτός

μακριά από το κάτι

σαν ένα γέρικο αστέρι που ετοιμάζεται να εκραγεί

και να σου διαλύσει ολόκληρο το σύμπαν.

Αλήθεια ποιος σ' τα λέει αυτά;

Ο πόνος πάντα μετράει αντίστροφα

από το πολύ στο λίγο

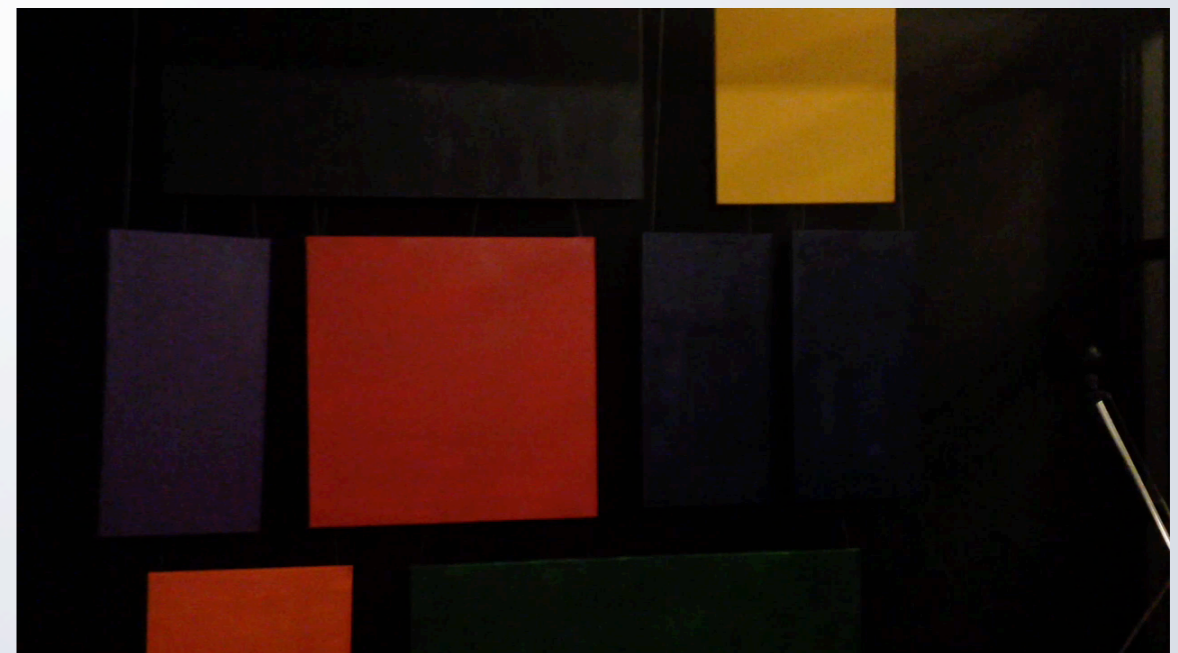
από το μεγάλο στο μικρό

δεν προσθέτει αλλά αφαιρεί

δεν πιάνει κορυφή άλλα πάτο

και να ξέρεις

το κάνει πάντα αντίστροφα από τον χρόνο.



Σύνδεσμος: <https://youtu.be/XFxl9Alm2s>

Χρόνια ολόκληρα στο πάνω αριστερά ράφι, τέρμα του τρίτου διαδρόμου, να περιμένω τον πελάτη που θα διάλεγε εμένα. Αυτή τη μέρα δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Ήταν πολύ ξεχωριστή. Ήταν η πρώτη φορά που ένιωσα χρήσιμο. Ήμουν ένα ευτυχισμένο σωσίβιο. Είχα αναλάβει καθήκοντα πριν ακόμα βγω από το μαγαζί. Το μπλε κοστούμι ήταν μεταξένιο και μύριζε λεβάντα. Η γραβάτα σικάτη και φιλική. Οι προθέσεις, όμως, θολές και η θάλασσα μακριά. Οι οδηγίες που είχα ήταν να κρατώ στην επιφάνεια οτιδήποτε βούλιαζε. Το αφεντικό μου ήταν πάντα σε κατάσταση πνιγμού. Τα ωράρια εξαντλητικά, το βάρος της γραβάτας να τον τραβά στον πάτο και να κάνει τη δουλειά μου ακόμα πιο δύσκολη.



89

Θολούρα από 3 βαθμούς μυωπία και 2,5 αστιγματισμό.

Ακανόνιστο σχήμα.

Κάτι σαν λεκές.

Να μαζεύεται και να μαζεύεται.

Και να ξεχωρίζει από το κενό.

Κανονικός λεκές.

Σαν αυτόν που φοβόταν η γειτόνισσα.

Το φόντο μουσταρδί. Σαν την μπλούζα της.

Καφές. Σαν αυτόν που έπινε το πρωί στο μπαλκόνι.

Στο ίδιο μπαλκόνι, στα όρια με το κενό κρεμόταν τα βράδια ο τύπος.

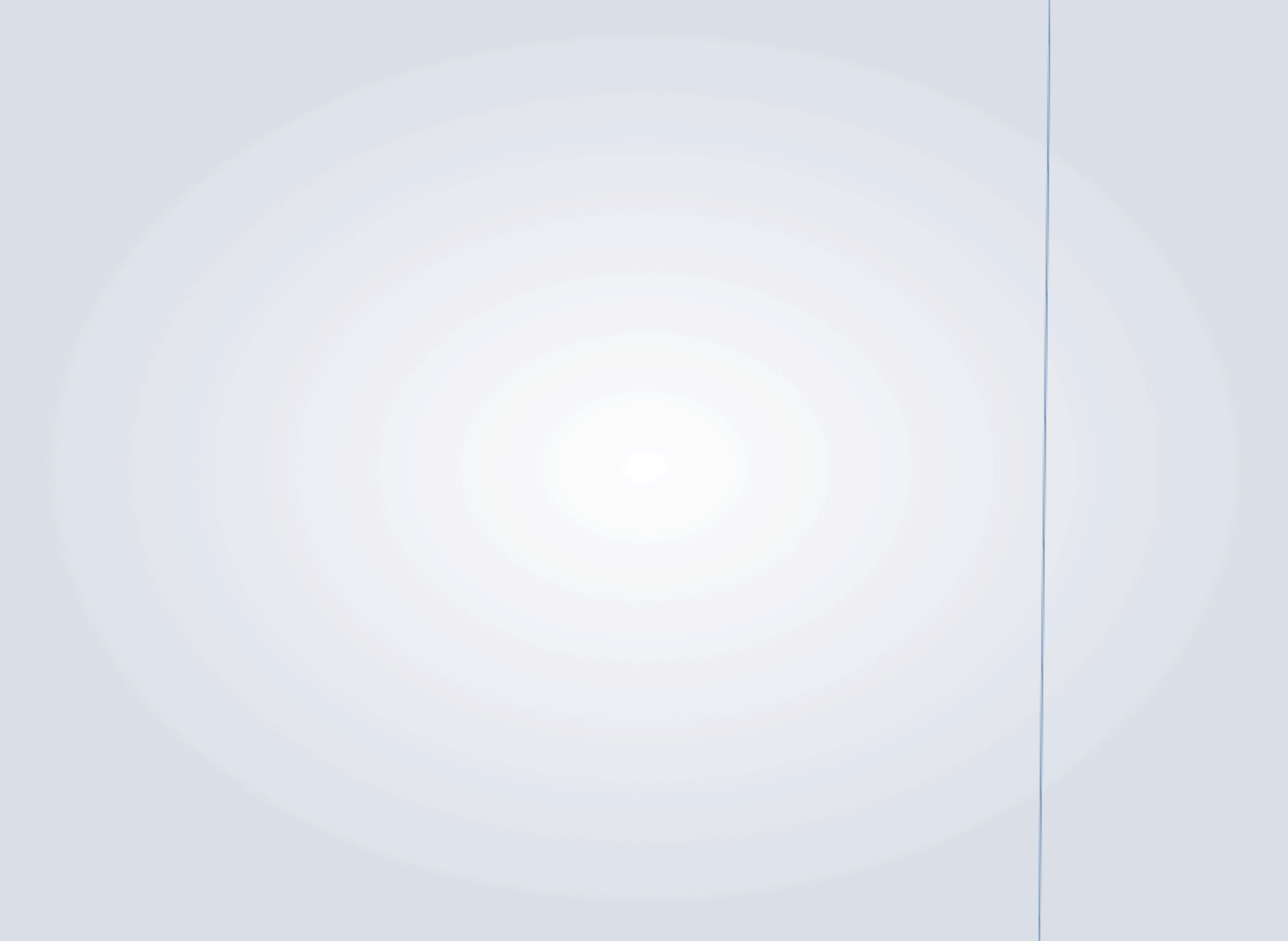
Τον βοηθούσε, λέει, να σκέφτεται καλύτερα. Να βάζει προτεραιότητες. Να καθαρίζει το μυαλό του.

Κάποια στιγμή χύθηκε ο καφές. Πολλά λεφτά θα πάρεις, της είπανε.

Θόλωσε.

Όλα λεκές.

[Φιλοξενία: Κείμενο της Περσεφόνης Κρασίδου]



86

Ακολουθεί καλά πληρωμένη εμπορική διαφήμιση.

Πάντα ένιωθα ότι κάτι μου λείπει. FB απέκτησα. Σκύλο αγόρασα. Γυμναστήριο πήγα.

Σύντροφο βρήκα. Αλλά πάλι ένιωθα ένα κενό. Μέχρι που ανακάλυψα το parents.gr.

Εκεί μπορείς να ενοικιάσεις παιδιά. Γονιός για μια μέρα ή απλά για ένα απόγευμα. Δεν

υπάρχουν περιορισμοί στο φύλο των γονιών, δεν υπάρχουν περιορισμοί στον αριθμό

των παιδιών που θέλετε να ενοικιάσετε. Μην το σκέφτεστε. Η εμπειρία είναι μοναδική.

Η χρέωση γίνεται με την ώρα και αναλόγως ηλικίας.

Μπορείτε να επιλέξετε ανάμεσα σε εκατοντάδες παιδιά.

Τιμές προσιτές.

85

Μην το δοκιμάσετε μέρα. Λέω, μην το δοκιμάσετε μέρα. Μην ξαπλώσετε χάμω μέρα. Όχι μέρα. Ο ήλιος τυφλώνει, τα πουλιά χέζουν, οι περαστικοί φτύνουν. Γίνεσαι ένα με τη γη. Αποκτάς τα προνόμιά της και αιωρείσαι μεταξύ υπαρκτού και δεδομένου. Το κάτω επιμένει στην άθλια αρνητική του υπόσταση και το χόμα γίνεται ένα με την ύπαρξή σου. Μια ζωή εμφιαλωμένη – σ' ένα γυάλινο μπουκάλι.

Αερολογίες. Βλακείες. Λοιπόν, είμαι ο Κώστας, μένω στο αλκοολικό παγκάκι του πάρκου, πίνω τη μέρα, ζω τη νύχτα και είμαι ήδη νεκρός.



83

Επέστρεψε στο μουχλιασμένο της σπίτι. Άνοιξε το μουχλιασμένο της ψυγείο. Πήρε το μουχλιασμένο ψωμί. Ξάπλωσε. Εύπνησε. Έπλυνε το πρόσωπό της. Έβαλε καφέ. Το γάλα μουχλιασμένο. Πήγε στο μουχλιασμένο της γραφείο. Συναντά τη μουχλιασμένη της γραμματέα. Η μουχλιασμένη της μέρα φτάνει στη μουχλιασμένη της νύχτα. Πίσω στο μουχλιασμένο της σπίτι. Ξανά. Στο γραφείο. Ξανά. Στο σπίτι. Ξανά στη μούχλα. Περνά στο σώμα της, στο μυαλό της, στη ψυχή της. Οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτή δεν είναι επιλογή. Η μούχλα. Της μούχλας. Τη μούχλα. ΜΟΥΧΛΑ.

Όλα μικρά, στενά, σχεδόν κλειστοφοβικά. Παντού όρια. Όπου και να γυρίσω χτυπώ σε τοίχο. Τα θέλω μου μια περιπέτεια χωρίς πρωταγωνιστή. Βλέπω τον εαυτό μου να πορεύεται χωρίς το εγώ του. Ξέχασα πώς να ζω. Υποκρίνομαι. Το κάνω καλά. Σκέψεις που ζαλίζουν το μυαλό μου κ ά θ ε ν ύ χ τ α. Το ξυπνητήρι χτύπησε –άνοιξα τα μάτια– είχα μια περίεργη γεύση στο στόμα. Όταν κοίταξα στον καθρέφτη, είχα μια λέξη κολλημένη στη γλώσσα. Τελικά. Τελικά. Τελικά. Τελικά, έζησαν αυτοί καλά κι εγώ καλύτερα.

Σύγχρονο λεξικό αναισθημάτων

κάπου στη μέση, σελίδα 87

κάτω κάτω, στη γωνιά

απομονωμένη η λέξη – ANIA.

Ασθένεια που στο πέρασμα του χρόνου

μεταλλάχτηκε σε αδιάσπαστο στοιχείο

του ανθρώπινου είδους.

Ένα μυαλό χωρίς ψυχή

μια ψυχή χωρίς λογική.

Όλα έχασαν την αίσθησή τους

βυθίστηκαν σε μια μαύρη τρύπα.

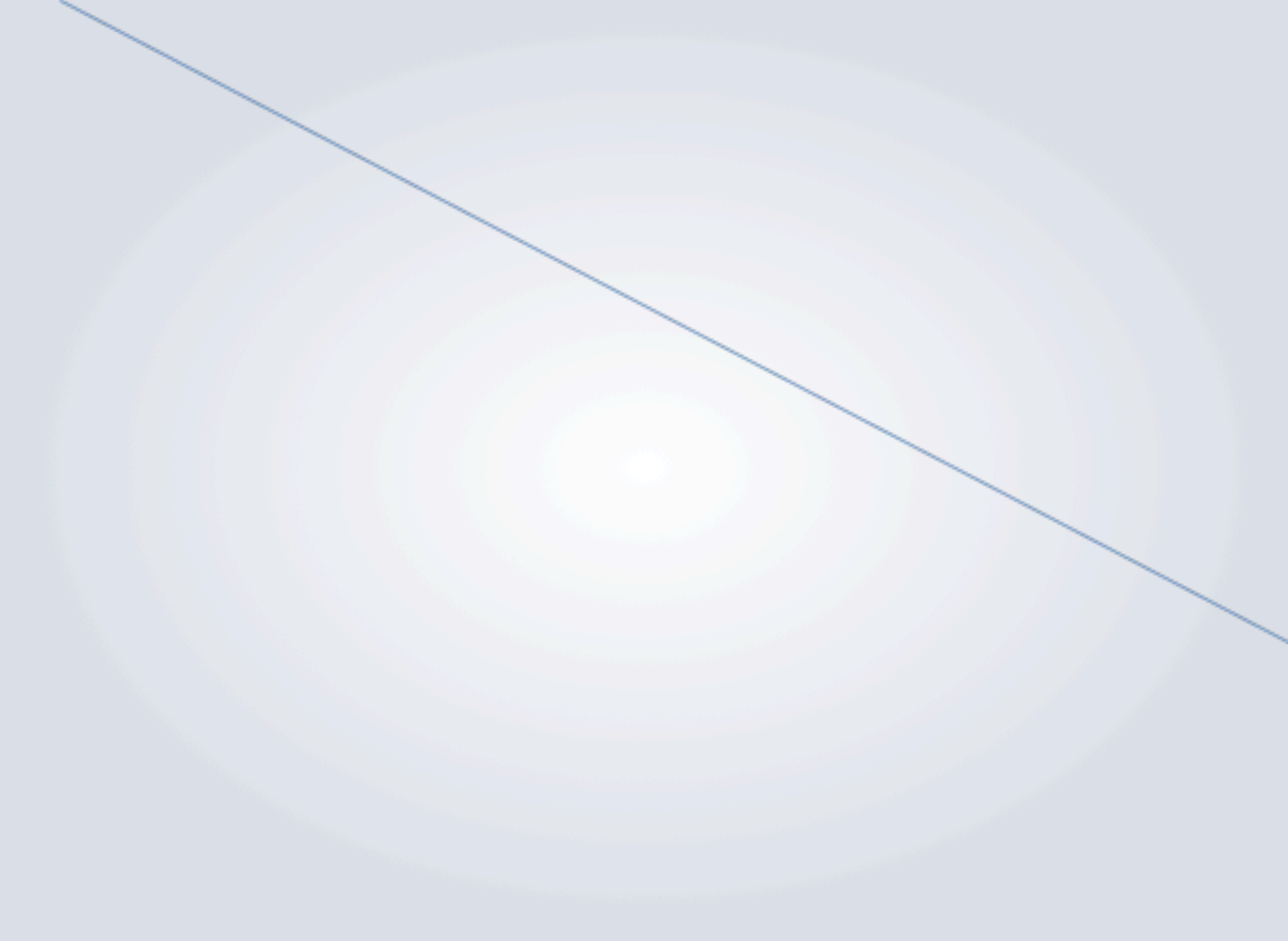
Το μόνο που έμεινε ν' αντηχεί

– μια κραυγή.

Αυτό το «Α» της πτώσης που ήρθε

και καρφώθηκε δεξιά κι αριστερά της λέξης

για να της θυμίζει την απόγνωση της απώλειάς της.



73

Φόρεσε το καλό του κοστούμι.

Έβαλε άσπρη κουκούλα.

Τα χέρια στις τσέπες.

Έτοιμος.

Φόρεσε το καλό της φουστάνι.

Έβαλε άσπρη κουκούλα.

Τα χέρια δεμένα πίσω.

Έτοιμη.

Ένα βήμα μπροστά.

Αυτός στρίβει το κεφάλι δεξιά, αυτή αριστερά.

Οι κουκούλες είχαν κοκκινίσει και οι ανάσες απέκτησαν ηχώ.

Η γραβάτα του άρχισε να ανεβαίνει και να μετατρέπεται σε

μια σικάτη μαύρη από μετάξι θηλιά.

Και δεν την είχε ακουμπήσει ακόμα.

Δεν ήξερε καν το όνομά της.



69

Είναι κάτι ώρες που δεν στάζει ούτε δάκρυ.

Είναι κάτι στιγμές που δεν μπορώ να επιβληθώ στα δάκρυά μου.

Ποτέ δεν τα σκουπίζω. Θέλω να μένουν εκεί μέχρι να στεγνώσουν –μόνα τους– μέχρι να κάψουν το δέρμα, να ξεχειλώσουν τη σάρκα και να επιστρέψουν εκεί απ' όπου ξεκίνησαν για να κυλήσουν ξανά. Σαν παιδιά που ανεβαίνουν στην τσουλήθρα ξανά και ξανά και που θα μπορούσαν να το κάνουν αιώνια.

68

Στόχος η κορυφή
μιας κολώνας – μιας οποιασδήποτε κολώνας
που όμως να στέκεται στο κενό
μιας θάλασσας – μιας οποιασδήποτε θάλασσας.
Βουλιάζω στη φασαρία του βυθού της
ζω την ηχώ του.
Μοιάζει με αυτήν
ενός κουδουνιού – ενός οποιουδήποτε κουδουνιού
που όμως χτυπάει ασταμάτητα.

Μένω ακίνητος στην κορυφή
αυτής της οποιασδήποτε κολώνας
να περιμένω τον οποιοδήποτε άνθρωπο.
Ναι, εκεί πάνω θα συμβιβαζόσουν με τη συντροφιά
Αυτού του οποιουδήποτε Ανθρώπου.



60

Ο ουρανός έχασε το χρώμα του στην εκτύπωση.

Το μαύρο το κατάπιε.

Το λευκό το αφάνισε.

Ξέμεινα σ' ένα απρόσωπο κεφάλι

από αιώνια καταπιεσμένο χόμα

να ψάχνω χαρακτήρα.

Δίπλα μου τρία δάχτυλα σε διάσταση

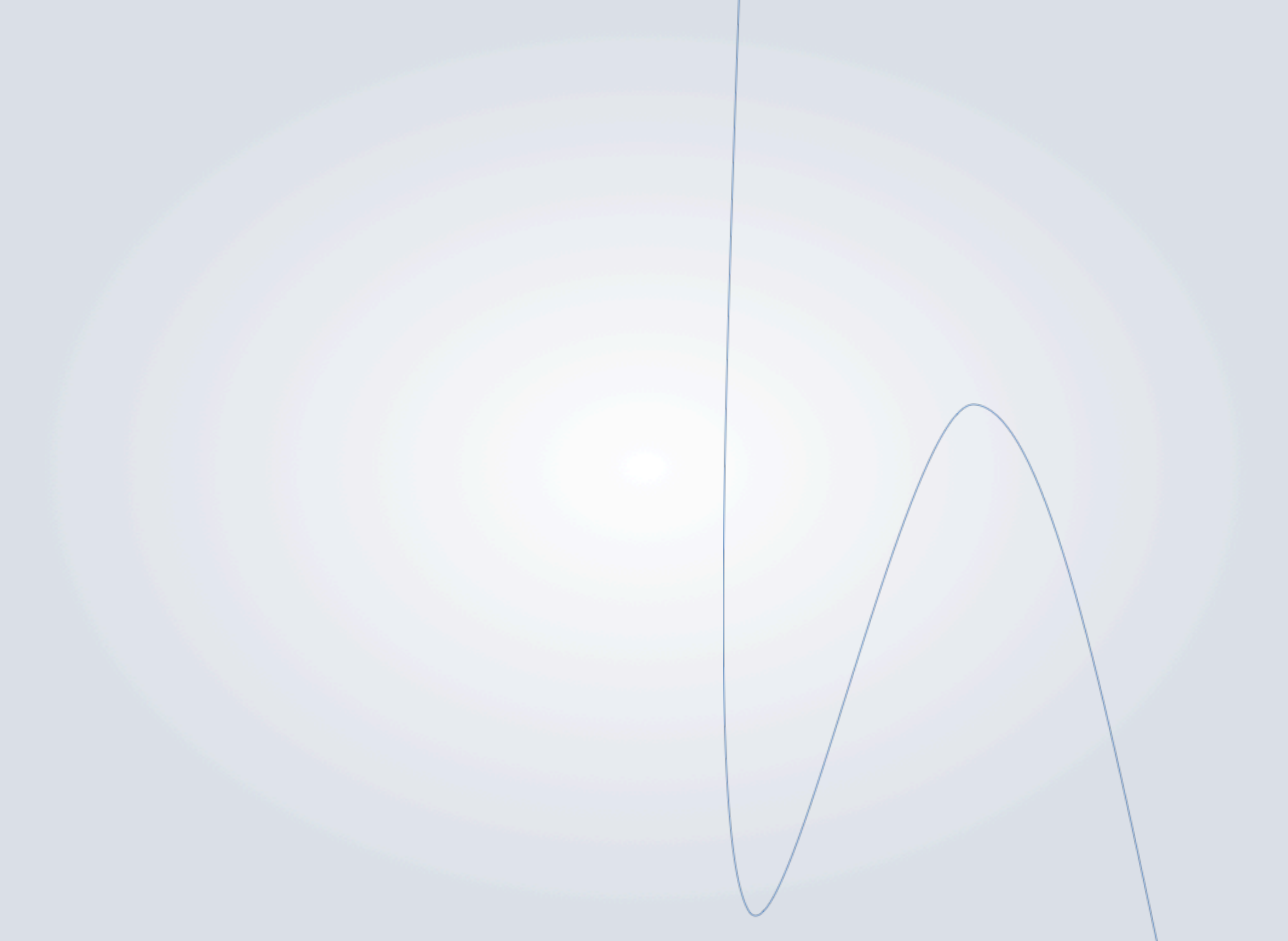
να παλεύουν να κρατηθούν κι εγώ

να προσπαθώ να τα πείσω να

απλωθούν έξω από την κορνίζα.

Να φτάσουν στην απέναντι πλευρά.

Ν' αρπάξουν ό,τι βρουν.



56

Ένα μυαλό.

Το δικό μου μυαλό.

Ένα τέρας.

Το δικό μου τέρας.

Είναι ώρα να με φάει.

Θέλω να με φάει.

Θέλει να με φάει.

Δεν πρόλαβε.

Κάθε φορά που βγαίνω έξω σκέφτομαι.

Είναι η κατάλληλη ώρα να με φάει το τέρας.

Κάθε φορά που βγαίνω έξω σκέφτομαι.

Είναι η κατάλληλη ώρα να φαγωθεί το τέρας.

51

Ό,τι καθρεφτίζει το αγνοεί
ό,τι αριθμεί το σπάει
το μυαλό – full fat
τα μάτια – extra large
ο άλλος – oversize
το εγώ – king-size.

Σταμάτα!

[Ακούγονται γέλια.]

Κρυφές Αγγελίες
σελίδα 8 – στον πάτο,
με χοντρά γράμματα.

Ένα σώμα σε κυρτό κάτοπτρο
μια αντανάκλαση και μια σκιά
ψάχνουν για μέντορα
ωράριο υπό συζήτηση
μισθός – παχουλός.



Σύνδεσμος: https://youtu.be/J3_dBRJS4y0

46

Πίσω από μια κλειστή πόρτα κάποιος μπορεί να πεθαίνει.

Μια πόρτα μπορεί να πεθάνει κάποιον που κοντοστέκεται για ν' ακούσει την ιστορία της. Μια πολυκατοικία γεμάτη ίδιες ιστορίες, ίδιες τελειωμένες σχέσεις, μ' ένα μόνο επίθετο να τις χαρακτηρίζει: πεθαμένες.

Μόνο ένας αποφάσισε να το τελειώσει.

Μπαμ!

45

Μια ζωή σέρνομαι. Όχι, δεν είναι παράπονο. Είναι γεγονός. Το κάνω συνειδητά. Αν δεν ξέρετε τον τρόπο, μπορώ να σας βοηθήσω. Αυτό που κάνει, όμως, το σύρσιμο ιδιαίτερο είναι το ότι το κάνω πάντα προς τα εμπρός. Ποτέ δεν κοιτώ πίσω. Δεν αξίζει τον κόπο.

41

Κάθε στιγμή η ίδια με την επόμενη.

Προηγούμενη δεν υπάρχει.

Μόνο επόμενη.

Ένα παιχνίδι κουραστικό.

Κωμωδία.

Μια ατάλαντη μνήμη

που το μόνο που ξέρει να κάνει είναι να διαγράφει.

Σβήνει, κόβει, ξεριζώνει.

Η μόνη της δικαιολογία

δεν λυπάται γιατί δεν θυμάται.

35

Άσχημο πράγμα η μοναξιά – μου είπε.

Και έτσι όπως εκσφενδόνισε τη φράση –που περνά και πέφτει στο πάτωμα
απαρατήρητη συνήθως– αυτή ήρθε και στρογγυλοκάθισε πάνω στο στήθος μου. Από
τότε ζω με αυτό το βάρος.

25

Το βλέμμα της κόλλησε πάνω του και το σώμα της δεν υπακούει πια. Του ανήκει πλέον. PAUSE. Ακινησία. PAUSE. Βουβαμάρα. PAUSE. Νεκρή. PAUSE. Φύση. PAUSE.



18

Αν δεν το πω, δεν θα το μάθεις ποτέ.

Αν δεν το μάθεις ποτέ, θα έχει όντως συμβεί;

9

Άρχισα να έχω αναμνήσεις από στιγμές που δεν έζησα.

μέχρι η φωνή να μη βγαίνει
μέχρι οι λέξεις να τελειώσουν
μέχρι το σώμα να εξαντληθεί
μέχρι η σιωπή να βγάλει δόντια.

Μην το δοκιμάσεις μέρα

Η συλλογή Στιγμές διαύγειας δημιουργήθηκε στα πλαίσια του εκπαιδευτικού προγράμματος «Δημιουργική Γραφή» του **VERAMàND ACàDEMY**, με την Μαρία Α. Ιωάννου, τον Χρίστο Λ. Κρασίδη και εκλεκτούς συνεργάτες.

Τα «112» και «51» παρουσιάστηκαν στην παράσταση «Δεν υπόσχομαι πως θα γυρίσω» ως εκθέματα, στις 17 Ιουλίου 2015, στη Λεμεσό. Η παραγωγή των οπτικοποιήσεων έγινε από το **VERAMàND STùDIO**

Το «89» ανήκει στην Περσεφόνη Κρασίδου. Μπορείτε να δείτε την δική της έκδοση στο www.veramand.com/persephoni

Εκδόσεις **VERAMàND ARTiViTY**

ISBN: 978-9963-279-06-7

© 2017 - All Rights Reserved

λίγα λόγια για τη συγγραφέα



Η Ευαγγελία γεννήθηκε το 1985 στη Λεμεσό.

Πήρε πτυχίο Γαλλικής γλώσσας και φιλολογίας όπως επίσης και Μεταπτυχιακό τίτλο στις Γαλλικές Σπουδές στο Πανεπιστήμιο Κύπρου.

Εργάζεται ως καθηγήτρια γαλλικών.

Ζει, προς το παρόν, στη Λεμεσό και παρακολουθεί μαθήματα δημιουργικής γραφής.

Στιγμές διαύγειας

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ISBN: 978-9963-279-06-7